

САМИ

О, тя е тъй печална, скръбноблѣда,
О, тя навѣва толкозъ много болка
И, тъй смирено, тъй смирено гледа,
Катъ нѣкоя плакала богомолка

Въвъ стаята въвъ мойта бѣдна стая
Оклюмнали и двамата стоимъ
И азъ онесенъ нѣкъде мечтая
За мойтъ пусти бленове катъ димъ.

Въвъ стаята тъмитѣ се възкнахи,
Прозорцитѣ сѣ шарени съсъ скрежъ
И ний все тъй съсъ своитѣ печали
Милуваме ^{по нѣкой свой}любимия купнежъ

О, тя е тъй печална скръбноблѣда...
Погребана очаква пролетъта
И тъй смирено, тъй смирено гледа,
Очакваща съ невинна простота.

30.X - Варна

57

